

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1601. usque ad annum 1605

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1776

VD18 90118790

§. 71. Congregatio Secunda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67204)

Sæc. XVII. fertionibus propitia eidem offerebat
A. C. 1602. cum autem non ipsa Sancti Doctore
 verba, sed duntaxat libros & capita in-
 digitasset, hinc summo Pontifici immen-
 sus relinquebatur labor, quo ex oblato
 amplissimo indice plusquam trecenta Di-
 vi Augustini loca evolvere ac conferre
 cogebatur. Postea hunc Valentiaë In-
 dicem die octava Junii Consultoribus
 examinandum tradidit, ut hi re matu-
 rius perpensa in proximis Congregatio-
 nibus de Molinæ doctrina iudicium
 ferrent.

§. LXXI.

Congregatio Secunda.

*Hist. Con-
 greg. l. 3.
 cap. 10.
 Hist. Con-
 trov. l. 5. c. 5.*

Evolutis a prima Congregatione qua-
 tuor pene Mensibus die octava Julii
 secunda habebatur Congregatio, in qua
 præsentibus iisdem, qui primæ inter-
 erant, summus Pontifex ex novem Mo-
 linæ propositionibus primam cum Divi
 Augustini doctrina conferendam propo-
 suit. Erat autem hæc tenoris sequen-
 tis: *Cum solo concursu generali Dei, abs-
 que alio dono vel auxilio gratiæ, potest ho-
 mo efficere opus bonum morale, quod fini
 naturali hominis accomodatum, atque com-
 paratione illius, sit vere bonum & virtutis
 opus: non tamen quod fini supernaturali sit
 accomodatum, quodque comparatione al-
 lius*

lius bonum simpliciter, ac virtutis opus dici queat. Sæc. XVII.
A. C. 1602.

Hanc in rem summus Pontifex per mediam & amplius horam perorans Gregorio de Valentia innuebat, ut hanc propositionem S. Augustini doctrinæ conformem esse ostenderet. Hic ergo varia ejusdem Doctoris testimonia, quæ Molinianæ assertioni faverent, allegans, quæ eidem opposita erant, interpretari nitebatur: Postmodum P. Thomas Lemos Ord. Prædicatorum Theologus, qui morbo præpeditus primæ Congregationi non interfuit, a Papa jussus ad propositum disputationis dubium respondit, validisque argumentis ostendit, quod Molinæ propositio a vera & Catholica S. Augustini doctrina longissime distet, locaque omnia hujus S. Doctoris in ejus defensionem adducta in alienum sensum fuerint detorta. Hanc in rem idem Pater multa ex D. Augustino congeffit, ut ostenderet, etiam in genere moris nullam dari posse virtutem sine speciali Dei dono, eaque in parte Molinæ systema haud multum differre ab illo Juliani Pelagiani. Ad hæc responsurus Valentia, denuo contestatus est, nolle se Molinæ sententiam ut veriolem tueri, sed duntaxat ut probabilem, & ab hæresi Pelagiana alienam: respondente autem Lemosio, controversiam D. Augustinum

Sæc. XVII. finum inter & Julianum olim agitata
 A. C. 1602. de virtutibus Deo acceptis & fini super-
 naturali accommodis duntaxat intelligi
 posse, Pontifex loquentem interpellans
 inquit: „Profecto S. Augustinus con-
 „tra Julianum non disputabat, nisi de
 „virtutibus moralibus, quas Julianus
 „dicebat reperiri in ethnicis & impiis
 „hominibus. Nec potuit usque adeo
 „desipere, ut putaret fuisse in ethnicis
 „veras virtutes fini supernaturali accom-
 „modatas, sed ideo impugnabatur
 „S. Augustino, quia contendebat homo-
 „nem sine gratia posse operari bene mo-
 „raliter propter Deum quod similiter
 „asserit Molina.,,

P. Livin.
 Hist. l. 5.
 cap. 5. p. 355.

His dictis multa de Molinæ sententia
 Lemosium inter & Valentiam disputata
 sunt. Postea ventum est ad hanc quæ-
 stionem: *An virtutes morales sine fide &
 charitate veræ virtutes dici valeant?* Hanc
 tamen quæstionem Pater Valentia di-
 gnam non putabat eo confesso, *commu-
 niter enim Theologi, inquit, asserunt,
 sine gratia, fide & charitate fuisse in aliqui-
 bus gentilibus opera virtutum moralium,
 an autem virtutes simpliciter vel solum de no-
 mine dicendæ sint, quæstio est de nomine.*
 Tandem Hieronymus Xavier Ordinis
 FF. Prædicatorum Generalis subjunxit
 quod Molina fateatur: *sententiam illam
 suam non reputari tutam in multis provin-*
 ciis

ciis & Scholis, propter antiquos Patres, Sæc. XVII.
 & Concilia, quæ ex aduerso producantur: A. C. 1602.
 sperat tamen in Ecclesia aliquando desinien-
 dam, vel saltem frequentiore fore.

LXXII.

*Judicium Congregationis de Prima
 Molinæ propositione.*

His ita agitatis iussit Pontifex PP. Le-
 mosium & Valentiam cum suis Ge-
 neralibus secedere: ipse vero unacum
 duobus Cardinalibus cunctisque Con-
 sultoribus de disputata quæstione judi-
 cium ferre cœperat, præcipiens, ut
 singuli suas proferrent sententias, & li-
 bere edicerent, an prima Molinæ pro-
 positio asserta esset secundum mentem
 S. Augustini? Re ab omnibus mature
 discussa censebant omnes hanc propo-
 sitionem esse contra expressam S. Do-
 ctoris doctrinam l. 4. contra Jul. c. 5.
 traditam, nec eam excusari posse ab
 errore, non obstantibus ex aduerso pro-
 ductis Patrum Societatis rationibus.
 Communi tamen huic suffragio non as-
 sentiebantur Episcopus Aquilensis, nec
 non PP. Plumbinus Ord. S. Augustini
 Procurator, & Bovius Collegii Trans-
 pontini Carmelitarum Regens, qui præ-
 fatam propositionem posse probabiliter
 defendi asserebant

*Act. Secret.
 in compendio
 Coronell.
 Hist. Con-
 greg. c. 10.
 lib. 3.*

LXXIII.